26. 1. 2007

ID: 45869

Předběžná otázka a zástavní právo k nemovitosti

Posuzuje-li soud otázku, zda nemovitost byla či nebyla zatížena zástavním právem jako otázku předběžnou, řeší ji bez zřetele na to, kdo je účastníkem tohoto řízení; úsudek o této předběžné otázce může soud učinit, i kdyby účastníkem řízení nebyli zástavní dlužník či zástavní věřitel.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 21 Cdo 1676/2005, ze dne 14.11.2006)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce O. j. O., zastoupeného advokátem, proti žalovaným 1) A. P., a. s. v likvidaci, zastoupené advokátkou, 2) Tělovýchovné jednotě S. M. O., 3) F. D., zastoupenému advokátem, o určení, že nemovitosti nejsou zatíženy zástavním právem, vedené u Okresního soudu v Opavě pod sp. zn. 12 C 130/2002, o dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. června 2004, č. j. 11 Co 231/2004-123, tak, že rozsudek krajského soudu se zrušuje a věc se vrací Krajskému soudu v Ostravě k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Žalobou podanou u Okresního soudu v Opavě dne 30.5.2002 (změněnou se souhlasem soudu) se žalobce domáhal určení, že „zástavní právo založené zástavní smlouvou č. 1/82/96 uzavřenou dne 7.8.1996 mezi A. P., a.s. a TJ S. M. O. pro pohledávku ve výši 5.000.000,- Kč, jejímž předmětem jsou nemovitosti objekt čp. 1982 s příslušenstvím na parcele č. 2530/151, oplocení, antuková plocha, betonová plocha, živičná plocha, studny, obrubníky, osvětlení, přípojka vody, přípojka kanalizace, elektropřípojka, vrata, vrátka, opěrná zeď, schody, rámový plot, pozemky parc. č. 2530/151, 2530/153 – zastavěná plocha, parcela č. 2530/7 – hřiště – stadion, porosty, zapsané na LV č. 5660 pro obec O., k.ú. O., u Katastrálního úřadu v O., neexistuje“. Uvedl, že „se stal podle rozsudku Okresního soudu v Opavě č.j. 10 C 157/92-80, který nabyl právní moci dne 4.6.1999, a dohody o vydání věci ze dne 28.4.2000, vlastníkem nemovitostí, a to pozemků parc. č. 2530/7 – ost. plocha – sportoviště a rekr. plocha o výměře 7817 m2, pozemku parc. č. 2530/151 – zast. plocha a nádvoří o výměře 1181 m2, pozemku parc. č. 2530/153 – zast. plocha a nádvoří o výměře 1004 m2 a budovy čp. 1982 – obč. vybavenost – restaurace, vše v k.ú. O., zapsaných na LV č. 5660 pro obec O., k.ú. O.“; že „v části „C“ LV č. 5660 je zapsáno omezení vlastnického práva zástavní smlouvou pro pohledávku ve výši 5.000.000,- Kč pro A. P., fil. N. J.“; že „mezi právním předchůdcem žalobce, Tělovýchovnou jednotou S. M. O., jako zástavním dlužníkem, a A. a.s., jako zástavním věřitelem, došlo dne 7.8.1996 k uzavření Smlouvy o zřízení zástavního práva č. 1/82/96, a to pro pohledávku ve výši 5.000.000,- Kč vzniklou podle smlouvy o úvěru reg. č. 01/58/S/96 uzavřenou zástavním věřitelem s dlužníkem P. s.r.o.“; že „předmětem zástavního práva jsou nemovitosti, a to objekt čp. 1982 s příslušenstvím na parc. č. 2530/151, oplocení, antuková plocha, betonová plocha, živičná plocha, studny, obrubníky, osvětlení, kanalizace, přípojka vody, elektropřípojka, vrata, vrátka, opěrná zeď, schody, plot rámový, pozemky parc. č. 2530/7 – stadion, parc. č. 2530/151, 2530/153 – zastavěná plocha – porosty, zapsané tehdy na LV č. 2698 pro k.ú. O.“; že „se stal vlastníkem uvedených nemovitostí podle zák. č. 173/1990 Sb., a zák. č. 232/1991 Sb., když o vydání uvedených nemovitostí požádal Tělovýchovnou jednotu S. M. O. v souladu a ve lhůtě stanovené uvedenými právními předpisy“; že Okresní soud v Opavě rozhodl, že „právní předchůdce žalované je povinen se žalobcem uzavřít dohodu o vydání shora uvedených nemovitostí“ a že toto rozhodnutí Krajský soud v Ostravě potvrdil; že „1) žalovaná věděla, že o předmětné nemovitosti požádal restituent – žalobce, a že věc je projednávaná soudem, a přesto uzavřela s 2) žalovanou zástavní smlouvu k předmětným nemovitostem“; že „o tom svědčí zejména ustanovení zástavní smlouvy čl. II., bod 1, podle kterého zástavní dlužník prohlašuje, že k nemovitostem, které jsou předmětem zástavní smlouvy, je zřízeno určení právního vztahu soudem“; že „bez ohledu na tuto skutečnost byl podán návrh na vklad zástavního práva do katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu v O. a ten svým rozhodnutím č.j. V 2 3127/96 ze dne 14.8.1996 vklad zástavního práva do KN povolil“; že „2) žalovaná, ač si byla vědoma, že o nemovitosti požádal žalobce v rámci restituce podle zák. č. 173/1990 a zák. č. 232/1991 Sb., ve znění zák. č. 247/1991 Sb., nakládala s uvedenými nemovitostmi tak, že je zatížila zástavním právem“; že „ust. § 2a zák. č. 247/1991 Sb., ukládá povinným osobám zákaz nakládat s majetkem, který je předmětem restituce, když jim ukládá pečovat o majetková práva, jež jsou předmětem vydání podle uvedených právních předpisů s péčí řádného hospodáře, zejména jim pod sankcí neplatnosti zakazuje

přenechat majetková práva do vlastnictví jiného, ani je přenechat jinému do užívání“; že „2) žalovaná tím, že uzavřela s 1) žalovanou uvedenou zástavní smlouvu, tedy jednoznačně porušila zákonem uloženou povinnost se obdobného jednání zdržet, čímž na uvedený případ dopadá ust. § 39 občanského zákona“ a že „stejného porušení se dopustila i 1) žalovaná, neboť o této skutečnosti věděla“; že tedy „zástavní smlouva je od samotného počátku absolutně neplatná pro rozpor se zákonem“; že „žalobce má na určení neplatnosti uvedené zástavní smlouvy naléhavý právní zájem, když povolením vkladu zástavního práva do katastru nemovitostí je omezen, zejména ve svém dispozičním právu a dále jako současný vlastník nemovitostí, které jsou předmětem zástavního práva, se ocitá v postavení zástavního dlužníka, vůči kterému mohou být uplatněna postihová práva ze strany zástavního věřitele“ a že „jsou splněny podmínky § 80 písm. c) OSŘ“.

K návrhu žalobce Okresní soud v Opavě usnesením ze dne 10.3.2003, č.j. 12 C 130/2002-45, „připustil přístup F. D., narozeného 8.12.1976, do řízení jako 3) žalovaného“.

Okresní soud v Opavě poté rozsudkem ze dne 24.10.2003, č.j. 12 C 130/2002-79, určil, že „zástavní právo založené zástavní smlouvou č. 1/82/96 uzavřenou dne 7.8.1996 mezi A. P., a.s. a TJ S. M. O. pro pohledávku ve výši 5.000.000,- Kč, jejímž předmětem jsou nemovitosti objekt čp. 1982 s příslušenstvím na parcele č. 2530/151, oplocení, antuková plocha, betonová plocha, živičná plocha, studny, obrubníky, osvětlení, přípojka vody, přípojka kanalizace, elektropřípojka, vrata, vrátka, opěrná zeď, schody, rámový plot, pozemky parc. č. 2530/151, 2530/153 – zastavěná plocha, parcela č. 2530/7 – hřiště – stadion, porosty, zapsané na LV č. 5660 pro obec O., k.ú. O., u Katastrálního úřadu v O., neexistuje“; rozhodl, že „žalovaní 1), 2), 3) jsou povinni zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11.300,- Kč k rukám právního zástupce žalobce do tří dnů od právní moci rozsudku, společně a nerozdílně“. Vycházel ze závěru, že „naléhavý právní zájem na požadovaném určení je dán možným ohrožením vlastnického práva žalobce k nemovitostem“; že „bez určení neexistence zástavního práva je nejisté postavení žalobce jako vlastníka“; že „je rozpor mezi skutečným stavem daným neexistencí zástavní smlouvy a stavem v katastru nemovitostí“; že „na základě zástavního práva a následné nedobrovolné dražby je zapsána TJ M. jako vlastník předmětných nemovitostí“; že „je zájem na tom, aby zápis v katastru nemovitostí odpovídal skutečnému stavu věci“; že „určení neexistence zástavního práva je významné pro další spor vedený u zdejšího soudu, a to konkrétně pro spor týkající se určení neplatnosti dražby vedený pod sp. zn. 7 C 262/2002, když řízení ve věci vyslovení neplatnosti dražby bylo přerušeno do skončení řízení o určení neexistence zástavního práva“; že „za situace, kdy po podání žaloby došlo k realizaci zástavního práva, lze pak dovodit, že se určením neexistence zástavního práva vytvoří pevný právní základ pro právní vztahy účastníků sporu“; dále že „posuzovaná zástavní smlouva je absolutně neplatná pro rozpor se zákonem, neboť byla uzavřena v době, kdy probíhalo řízení o uzavření dohody o vydání věci“; že „uzavřením zástavní smlouvy došlo k porušení uložené povinnosti nakládat s nemovitostmi s péčí řádného hospodáře“; že „na případ dopadá ustanovení § 39 občanského zákoníku“; že „zatížení nemovitostí zástavním právem není sice v zákoně č. 247/1991 Sb. výslovně uvedeno jako jednání zakázané, nicméně důsledkem uzavření zástavní smlouvy jsou nepochybně důsledky, jimiž uvedenou právní úpravou mělo být zamezeno, neboť uplatněním nároku ze zástavní smlouvy došlo k vyznačení jiného vlastníka nemovitostí“; že „k nápravě vzniklého protiprávního stavu vede právě způsob uplatněný žalobcem, tedy určení neexistence zástavního práva, od čehož se odvíjí výsledek dalších sporů týkajících se vlastnických vztahů k nemovitostem, zejména řízení ve věci vyslovení neplatnosti dražby a určení vlastnictví žalobce“; že „nárok je důvodný i ve vztahu k 3) žalovanému, který sice nebyl přímým účastníkem smlouvy o zřízení zástavního práva, nicméně po podání žaloby odkoupil pohledávku včetně zpochybňovaného zástavního práva a výsledek celého sporu se jej takto bezprostředně dotýká“.

K odvolání žalované 1) a žalovaného 3) Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 16.6.2004, č.j. 11 Co 231/2004-123, rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalobu zamítl; rozhodl, že „žalobce a žalovaný 1) a žalovaný 2) nemají právo na náhradu nákladů řízení“ a že „žalobce je povinen zaplatit třetímu žalovanému na náhradě nákladů řízení 10.000,- Kč advokátu Mgr. M. U. do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku“; dále rozhodl, že žalobce a druhý žalovaný nemají právo na náhradu nákladů odvolacího řízení a že „žalobce je povinen zaplatit žalované 1) na náhradě nákladů odvolacího řízení 11.150,- Kč advokátce JUDr. M. O. a žalovanému 3) 11.511,- Kč advokátu Mgr. M. U., to vše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku“. Vycházel ze zjištění, že „před Okresním soudem v Opavě probíhá pod sp. zn. 7 C 262/2002 soudní řízení, ve kterém se žalobce O., jednota O. domáhá jednak vyslovení neplatnosti dražby, ve které byly předmětné nemovitosti vydraženy TJ M. (která je nyní zapsána jako jejich vlastník), jednak se domáhá určení, že je vlastníkem předmětných nemovitostí (právě s ohledem na neplatnost dražby a neexistenci platného zástavního práva k předmětným nemovitostem; jedná se o zástavní právo totožné s tím právem, určení jehož neexistence se v předmětném sporu žalobce domáhá)“; že „tato věc dosud není pravomocně skončena“; že „řízení bylo přerušeno usnesením č.j. 7 C 262/2002-30 ze dne 13.5.2003, kdy soud hodlá vyčkat do skončení řízení ve věci 12 C 130/2002, tj. v předmětné právní věci“; že „proti tomuto usnesení se žádný z účastníků neodvolal a nabylo právní moci 11.6.2003“. Na rozdíl od soudu prvního stupně dospěl k závěru, že „není dán naléhavý právní zájem na určení, že zástavní právo zřízené na předmětných nemovitostech neexistuje ve smyslu § 80

písm. c/ o.s.ř.“; že „právní postavení žalobce, který již není zapsán jako vlastník předmětných nemovitostí, nebude bez určení neexistence zástavního práva méně nejisté či méně ohrožené než při vyslovení takového určujícího výroku“; že „se nejedná o věc uvedenou v § 83 odst. 2 o.s.ř.“, takže nemohla nastat závaznost rozsudku ve smyslu ustanovení § 159a odst. 2, stejně jako ve smyslu odst. 3 tohoto ustanovení“; že „pro soudy je výrok pravomocného rozsudku v jiných než statusových věcech (a v dalších věcech zavazujících každého) závazný jen potud, pokud posuzují (jako předběžnou otázku) mezi účastníky, popřípadě mezi osobami, na něž byla subjektivní závaznost rozsudku rozšířena, právní vztahy, které byly pravomocně vyřešeny soudním rozhodnutím“; že „v řízení sp. zn. 12 C 130/2002 o určení neexistence zástavního práva vystupuje na straně žalované A., a.s. v likvidaci, TJ S. M. O. a F. D.“; že „ v řízení sp. zn. 7 C 262/2002 je s předchozím řízením totožný žalobce, na straně žalované vystupuje obchodní společnost 1. P. s.r.o., a TJ M. O.“; že „pokud by v předmětné právní věci okresní soud pravomocně určil, že zástavní právo k předmětným nemovitostem neexistuje, tento určovací rozsudek by nezavazoval okresní soud ve věci sp. zn. 7 C 262/2002, a to právě pro rozdílné účastníky na straně žalované“; že „jestliže v předmětné věci není TJ M. účastníkem řízení, nemůže být ve smyslu § 159a odst. 4 o.s.ř. výrok pravomocného rozsudku závazný pro soud projednávající věc pod sp. zn. 7 C 262/2002“.

Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání. Namítá, že „zástavní právo založené zmiňovanou smlouvou, ohrožovalo žalobce zejména tím, že byl omezen ve svých dispozičních právech“; že „bylo nejisté jeho postavení jako vlastníka nemovitostí, když uplatněním zástavního práva mohlo dojít k tomu, že by o své vlastnictví, v případě realizace zástavy přišel“; že v době podání žaloby „bylo zástavní právo zapsáno v katastru nemovitostí“ a „hrozilo, že zástavní věřitel se ze zástavy uspokojí“; že „v té době neměl žádnou jinou možnost předejít situaci, aby zástavní právo nebylo zástavním věřitelem realizováno, než právě žalobou na určení jeho neexistence“; že „nebylo jeho vinou, že nakonec došlo k tomu, čemu chtěl určovací žalobou zabránit“; že „nelze žalobci přičítat k tíži, pokud soud neposkytne ochranu jeho práva v mezidobí mezi podáním žaloby na určení a porušením práva“; že „k tíži žalobce jde především výrok odvolacího soudu o nákladech řízení“, neboť „k dalšímu porušení práva dovolatele došlo pro chování 3) žalovaného v součinnosti s 1) žalovaným“; že odvolací soud „zúžil výklad § 159a odst. 4 o.s.ř., když dovodil, že takovýto výrok by byl závazný pouze pro účastníky řízení“; že „výrok nalézacího soudu tak, jak byl vyhlášen v rozsudku, je závazný jak pro účastníky, tak i pro třetí osoby, a v tomto rozsahu i pro všechny orgány včetně soudů“. Navrhuje, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k „novému projednání a rozhodnutí“.

Žalovaná 1) k dovolání zejména uvedla, že „v tomto případě není dán naléhavý právní zájem žalobce na určení, že zástavní právo žalované č. 1 neexistuje, neboť zástavní právo žalované č. 1 k předmětné nemovitosti bylo z katastru nemovitostí vymazáno“; že „nárok žalobce není důvodný i z toho důvodu, že zřízení zástavního práva není v rozporu s ustanovením o povinnosti nakládat s majetkovými právy s péčí řádného hospodáře, neboť tím nedochází k poškození majetkových práv“ a že „zástavní právo … bylo platně zřízeno v souladu s platnou právní úpravou“. Navrhuje, aby dovolací soud dovolání žalobce zamítl.

Žalovaný 3) k dovolání zejména uvedl, že „žalobce vede i další řízení, kde se domáhá určení vlastnického práva k nemovitostem, které byly zatíženy předmětnou zástavní smlouvou a rovněž určení neplatnosti dražby“ a že „posouzení platnosti či neplatnosti předmětné zástavní smlouvy je pak předběžnou otázkou, kterou bude soud ve věci nutně posuzovat“. Navrhl, aby dovolací soud dovolání žalobce zamítl.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) v zákonné lhůtě (§ 240 odst. 1 o.s.ř.) a že jde o rozsudek, proti kterému je podle ustanovení § 239 odst. 3 o.s.ř. dovolání přípustné, přezkoumal napadený rozsudek bez nařízení jednání (§ 243a odst. 1 věta první o.s.ř.) a dospěl k závěru, že dovolání žalobce je opodstatněné.

Podle ustanovení § 80 písm. c) o.s.ř. návrhem na zahájení řízení lze uplatnit, aby bylo rozhodnuto o určení, zda tu právní vztah nebo právo je či není, je-li na tom naléhavý právní zájem.

Podle ustálené judikatury soudů naléhavý právní zájem o určení, zda tu právní vztah nebo právo je či není, je dán zejména tam, kde by bez tohoto určení bylo ohroženo právo žalobce nebo kde by se bez tohoto určení jeho právní postavení stalo nejistým. Žaloba domáhající se určení podle ustanovení § 80 písm. c) o.s.ř. nemůže být zpravidla opodstatněna tam, kde lze žalovat na splnění povinnosti podle ustanovení § 80 písm. b) o.s.ř. (srov. například rozsudek býv. Nejvyššího soudu ČSR ze dne 24.2.1971 sp. zn. 2 Cz 8/71, uveřejněný pod č. 17 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 1972). Vyslovený předpoklad však nelze chápat všeobecně. Prokáže-li žalobce, že má právní zájem na tom, aby bylo určeno určité právo nebo právní poměr, přestože by mohl žalovat přímo na splnění povinnosti, nelze mu určovací žalobu odepřít. Za nedovolenou - při možnosti žaloby na plnění - lze považovat určovací žalobu jen tam, kde by nesloužila potřebám praktického života, nýbrž jen ke zbytečnému rozmnožování sporů. Jestliže se určením, že tu právní vztah nebo právo je či není, vytvoří pevný právní základ pro právní vztahy účastníků sporu (a

předejde se tak žalobě o plnění), je určovací žaloba přípustná i přesto, že je možná také žaloba na splnění povinnosti podle ustanovení § 80 písm.b) o.s.ř. (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27.3.1997 sp. zn. 3 Cdon 1338/96, uveřejněný pod č. 21 v časopise Soudní judikatura, roč. 1997).

Od naléhavého právního zájmu na požadovaném určení je třeba odlišovat věcnou legitimaci účastníků řízení. Věcnou legitimaci v řízení o určení, zda tu právní vztah nebo právo je či není, má ten, kdo je účasten právního vztahu nebo práva, o něž v řízení jde, nebo jehož právní sféry se sporný právní vztah nebo sporné právo týká.

V projednávané věci odvolací soud dospěl k závěru, že „není dán naléhavý právní zájem žalobce na určení, že zástavní právo zřízené na předmětných nemovitostech neexistuje ve smyslu § 80 písm. c/ o.s.ř.“; že „právní postavení žalobce, který již není zapsán jako vlastník předmětných nemovitostí, nebude bez určení neexistence zástavního práva méně nejisté či méně ohrožené než při vyslovení takového určujícího výroku“; že „pokud by v předmětné právní věci okresní soud pravomocně určil, že zástavní právo k předmětným nemovitostem neexistuje, tento určovací rozsudek by nezavazoval okresní soud ve věci sp. zn. 7 C 262/2002, pro rozdílné účastníky na straně žalované“.

Zástavní právo slouží k zajištění pohledávky pro případ, že dluh, který jí odpovídá, nebude včas splněn s tím, že v tomto případě lze dosáhnout uspokojení z výtěžku zpeněžení zástavy. Z uvedeného vyplývá, že ze zástavního práva vznikají práva a povinnosti zástavnímu věřiteli, tj. tomu, kdo má pohledávku zajištěnou zástavním právem a kdo má právo na uspokojení z výtěžku zpeněžení zástavy, nebude-li dluh, který odpovídá zajištěné pohledávce, včas splněn, a zástavnímu dlužníku, tj. osobě, která je vlastníkem (majitelem) předmětu zástavního práva (zástavy) a jejíž majetek (jeho zpeněžení) má být použit k uspokojení zástavního věřitele, nebude-li dluh, který odpovídá zajištěné pohledávce, včas splněn.

V řízení, jehož předmětem je určení, zda tu zástavní právo je či není, jsou nositeli práv a povinností, o něž v řízení jde, zástavní věřitel, který má pohledávku zajištěnou sporným zástavním právem, a zástavní dlužník, který je vlastníkem (majitelem) předmětu sporného zástavního práva (tj. zástavy). Právní sféry dalších osob (např. zástavce, dlužníka, vůči němuž má zástavní věřitel pohledávku zajištěnou sporným zástavním právem) se toto řízení netýká, neboť výsledek řízení (rozhodnutí soudu o tom, zda tu zástavní právo je či není) nemůže mít - na rozdíl od zástavního věřitele a zástavního dlužníka - na jejich právní poměry žádný vliv (nemůže mít žádný dopad na vymezení jejich práv nebo povinností tímto soudním rozhodnutím) [srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ČR ze dne 3.4.2002, sp. zn. 21 Cdo 679/2001, uveřejněný v časopise Soudní judikatura pod č. 77, ročník 2002, a ze dne 29.4.2003, sp. zn. 21 Cdo 58/2003, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 2, ročník 2004].

Posuzuje-li soud otázku, zda nemovitost byla či nebyla zatížena zástavním právem jako otázku předběžnou (tj. jako otázku, která sice sama o sobě není předmětem řízení, ale jejíž vyřešení je potřebné pro rozhodnutí ve věci), řeší ji bez zřetele na to, kdo je účastníkem tohoto řízení; úsudek o této předběžné otázce může soud učinit, i kdyby účastníkem řízení nebyli zástavní dlužník či zástavní věřitel. Na rozdíl od řízení, jehož předmětem je určení, zda tu zástavní právo je či není, v němž je vyžadována účast zástavního věřitele a zástavního dlužníka, aby účinky rozhodnutí soudu o takovém předmětu řízení (zejména jeho závaznost) dopadly na nositele práv a povinností, o něž v takovém řízení jde, nespojuje zákon s řešením existence zástavního práva jako předběžné otázky pro účastníky daného právního vztahu žádný takový právní následek.

Z výše uvedeného vyplývá, že žalobce v době podání žaloby měl naléhavý právní zájem na požadovaném určení (srov. § 80 písm. c) o.s.ř.). I poté, co byl – pro skutečnosti výše popsané – v katastru nemovitostí zapsán jako vlastník daných nemovitostí jiný subjekt a žalobcem byla podána žaloba mimo jiné na určení, že je stále vlastníkem těchto nemovitostí, není existence naléhavého právního zájmu žalobce na určení požadovaném v projednávané věci (tj. určení, že předmětné nemovitosti nejsou zatíženy sporným zástavním právem) vyloučena. Závěr o této otázce však bude možné učinit až poté, co soud rozhodne o žalobě žalobce na určení jeho vlastnického práva k předmětným nemovitostem. Rozhodnutí o této žalobě bude sice vycházet z posouzení předběžné otázky, zda nemovitosti byly zatíženy sporným zástavním právem, nicméně posouzení této otázky, bude-li žalobě na určení vlastnictví vyhověno, nebude – jak výše uvedeno – závazným rozhodnutím o této otázce pro věcně legitimované účastníky řízení v posuzované věci, tj. pro zástavního dlužníka a zástavního věřitele.

Rozsudek odvolacího soudu proto - jak je z výše uvedeného zřejmé - není správný. Nejvyšší soud České republiky proto rozsudek odvolacího soudu zrušil (§ 243b odst. 2 část věty za středníkem o.s.ř.) a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243b odst.3, věta první o.s.ř.).

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Autonomie vůle (exkluzivně pro předplatitele)
- Správní žaloba a trestní rozsudek
- Střídavá péče (exkluzivně pro předplatitele)
- Styk dítěte s rodičem (exkluzivně pro předplatitele)
- Nesprávné poučení
- Nájem bytu
- Nároky pozůstalých (exkluzivně pro předplatitele)
- Odpovědnost státu za újmu (exkluzivně pro předplatitele)
- Promlčení (exkluzivně pro předplatitele)
- Valná hromada (exkluzivně pro předplatitele)
- Doručování